

лъвицата ги бузаела. И че празникътъ се извършвалъ по подържане на тичанпето, и благороднитѣ тъй тичале:

„ Като ударвалъ колкото хора щеле да сръщнатъ,
подобно на Ромула и Рема,
Който нѣкогашъ сж тичале отъ Алба, и на ржѣтъ
си държали остъръ мечъ“.

И че обичайтъ за да допржтъ до челото на юношитѣ съ окървавенъ ножъ, билъ символъ на тогавашното убийство и опасность, а другитѣ билъ да се исчистяватъ чрѣзъ млекото, което имъ било особната храна. Галий Акилий*) приказвалъ, че прѣди съгражданпето на Римъ, Ромулъ, който като изгубилъ насвата си, се молилъ на Бога Фавна, и за да не му дотегне отъ потѣта тичалъ голъ, по тѣзи причина Луперкийскитѣ свещенници тичале голи. Колкото за кучето, нѣкой може да каже, че ако жертвата била чиста, тогазъ се подразумева, че я жертвувале като за очилище; понеже и Грѣдитѣ въ службата за учипение принасвале малки кученца, и често пжти употрѣблявале нарицаемитѣ *кученски жертви*. Ако обаче, принасвале жертвата за благодарство на лъвицата, за признателността ѝ за храната и че избавила Ромула, тогазъ не бѣ неприлично че колиле кучета; понеже кучето е врагътъ на вълкътъ, освѣнъ ако това първото животно трѣбвало да се наказва, по причина че смущавало Луперкийскитѣ свещенници, когато сж тичале.

* Този билъ законоучитель, списатель и доста приятель на Цицерона. Днесъ никакво негово списание не се намира.